A love supreme per una rara ocellet negra i lliure

Als quals heu sobreviscut: respireu. Així es fa.
Una vegada més. Bé. Esteu bé.
I, encara que no ho estigueu, esteu vius.
Considereu-ho una victòria.

El cel de pedra, 2017.
N.K. Jemisin

A love supreme és una de les obres més enigmàtiques i espirituals de la discografia de John Coltrane. Músics i melòmans expliquen que escoltar aquest àlbum és com obrir un portal, fer un viatge sobtat cap a alguna cosa profunda i ancestral. El mateix Coltrane ha definit aquest treball com un "despertar espiritual" que el va portar a una vida "millor i més productiva". El disc ens mostra el camí que traça l'artista per posar-se en contacte amb una entitat composta per totes les religions i rendir-li tribut. Barrejant processos d'investigació on confluïen el seu coneixement musical i les seves recerques vitals, Coltrane, sense aferrar-se a cap dogma, concep el seu propi sistema de creences i tècniques que -en harmonia amb el seu estat d'experimentació mística- ens transporta més enllà de les dimensions conegudes.

Amb aquesta mateixa capacitat d'obrir experiències va ser com vaig percebre el món de Tadáskía. En paral·lel al procés creatiu del disc de Coltrane, el treball d'aquesta artista és una via d'accés cap a altres dimensions, un llindar obert a la transformació que es manifesta no només en els seus moments performatius, sinó també en els seus dibuixos, instal·lacions i fotografies.

Rara ocellet és la nova exposició de Tadáskía en la Galeria Joan Prats on es reuneixen diversos dels processos narratius a través dels quals l'artista ens desvetlla les eines que desplega per a imaginar-se i agenciar-se. El seu treball és una constant investigació sobre el seu lloc en el món i com es vincula a ell. A través de les seves performances, en la seva relació amb els objectes, els materials, les formes, les textures i els colors, expressa la seva identitat i revela quines són les decisions que pren per a construir-se i existir. La comunitat, la família, el cos, els llaços afectius, les formes d'interconnexió, les experiències vitals, el màgic i l'ancestral són alguns dels eixos que canalitzen el seu quefer.

En les seves famílies de dibuixos sobre paper reciclat veiem com es manifesten els seus procediments, les seves realitats i les relacions que albira entre el palpable i l'immaterial. *Ocells i estrella* (2023) o *Plomes i potes* (2023) són obres d'aquesta mateixa natura sobre tela que s'articulen com posades en escena i que, mitjançant l'ús dels colors i diverses matèries primeres com oli, acrílic, carbonet, oli d'oliva i pastel, inauguren la idea d'infinites possibilitats de composició i també exploren com són les connexions materials amb la seva realitat circumdant. Aquesta exploració es reforça en la instal·lació *Linha dourada* (2012-2023), la sèrie fotogràfica i la instal·lació *Arranjo* (2019), on el respecte a la fragilitat i la voluntat dels materials és altre passatge que relata proximitats, trobades i comunió.

Les fotografies són l'emplaçament on conflueixen les seves narratives sobre les aliances i els nexes. *Hálito com minha mãe Elenice Guarani* (2019) crea una morfologia a l'alè de la relació filial i *Trepadeiras and Zumbidas To show To hide family at home* (2020) és l'instant del retrat de família on poden existir o desaparèixer els seus integrants. Tots dos moments reflecteixen l'habilitat de Tadáskía per interpretar i representar diverses formes de proximitat, complicitat i d'intercanvi.

El vídeo *Abdução* (2022) ens obre una nova porta. Ens presenta sis històries i diverses temporalitats. Escenificat en la mansió d'una col·leccionista de São Paulo, fa referència a les relacions de poder entre la simbologia de l'arquitectura i els cossos dissidents racialitzats. Aquí som testimonis de la presa de l'espai per part d'aquests cossos que es multipliquen a través dels sons, les ombres, la dansa i el ritual, posant en dubte els rols assignats.

Tadáskía narra la seva pròpia història disputant el fet de ser definida, visualitzant-se i representant-se com a subjecta no hegemònica i infringint les lògiques representacionals d'opressió i control. La seva pràctica artística respon a les urgències d'una comunitat que treballa per crear els seus propis relats i repositoris desactivant els cànons sistèmics i les hipòtesis normatives que han construït ficcions sobre el gènere i la raça.

Amb l'habilitat i la destresa per crear les seves mateixes tecnologies d'autorepresentació i emancipació, a través d'una perspectiva que prefereix com a instruments l'afinitat, les vivències, els materials i l'entrenar la imaginació, Tadáskía gestiona senderes cap a nous estats de consciència i actuació. La seva proposta ens assenyala com és possible entendre'ns a través de la invenció i la creativitat, les quals són eines que ens proporcionen incomptables opcions per operar en el nostre entorn, generar diferents nivells d'agenciament, transformar les nostres circumstàncies i, finalment, convertir-nos en aquesta rara ocellet negra que reclama ser lliure.

Ingrid Blanco Díaz (L'Havana, 1972) comissària independent i investigadora establerta a Barcelona.